

треба да е гробъ на тайнство-то, кое-то другому е повѣрилъ.

398. Не треба да ся разговаряшъ съ луды-те, нито да имашъ съ нихъ нѣкое содружество, защото-то ти отъ ничто не ся срамувать.

399. Кой-то е придобылъ едно художество може да каже, че е единъ голѣмъ господарь.

400. Ненавистъ-та е толкова нераздѣлна отъ завистъ-та, колко-то е нераздѣлимъ огнь-а отъ дыма.

401. Лошъ градъ е оный, гдѣ-то челоувѣкъ не може да придобие пріатели.

402. Завистъ-та е единъ огнь, кой-то абие ся запалъ, изгорява равно и сурово-то и сухо-то; една рѣка е, коя-то равно и хижите (колыби-те) и палати-те (дворци-те, сераи) заносъ.

403. Велики и мали гонятся многожды отъ кжнзъ-те си, ради една погрѣшка, коя-то е сторилъ токмо единъ вънутрѣ въ всичка-та область (епархія).

404. Почести-те и достоинства-та не награждаватъ колко-то трудъ е претерпѣлъ нѣкой докль гы е получилъ.

405. Многожды единъ робъ е достоинъ за по-голѣмо уваженіе, нежели единъ началъ.